Cùm majores ordinari contempſerint, de minoribus promoveantur Ordinibus.

COnſuluit [t] Dilectio tua de ſuorum promotione Clericorum, perhibens, quòd Diaconi ad Presbyterii gradum (quo Eccleſiam tuam memoras indigere) venire detrectant. Quapropter quia invitos fieri Eccleſiaſtica moderatio, gravitáſque non patitur, ut ex nolentibus fiant volentes, Ordinatio illa poteſt perficere [u]; ſi quos [x] habes vel in Acolythis, vel Subdiaconis maturiores ætate, & quorum ſit vita probabilis, hos in Presbyteratum ſtudeas promovere, ut qui in ſuis Ordinibus proficere [y] noluerint, reddantur ſuis inferioribus poſt minores [z]; ipsáque commoda Presbyteri propenſiùs, quàm Diaconi conſequantur: ut hac ſaltem ratione conſtricti & honorem, quem refugerant, appetere nitantur, & quæſtum.

t Anſel. l. 7. c. 102. Ivo, p. 6. c. 106. Polyc. l. 2. tit. 31. u al. proficere. x al. quia ſcilicet ſi quos. y Ivo, p. 6. c. 43. z al. poſteriores.

DE TEMPORE ORDINUM CONFERENDORUM.

DISTINCTIO LXXV.

GRATIAN. 1. Pars. „ TEmpus autem Conſecrationis, ſicut in Ordine Romano habetur, ad Epiſcopi benedictionem non eligitur. Omni enim tempore benedicuntur; dummodò jejuni, & horâ tertiâ benedictionem accipiant. Unde ſcribit

I. Anacletus Papa ad Epiſcopos Italiæ, *Epiſt. 2. in princ.* [c. an. 103. *Româ in Italiam.*]

Ordinationes Epiſcoporum quâ horâ fieri debeant.

ORdinationes [a] Epiſcoporum autoritate Apoſtolica ab omnibus, qui in eadem fuerint provincia, Epiſcopis ſunt celebrandæ. Qui ſimul convenientes ſcrutinium diligenter agant, jejuniúmque cum omnibus celebrent precibus, & manus in ſanctis Evangeliis, quæ prædicaturi ſunt imponentes, Dominica die, horâ tertiâ orantes, ſacráque unctione, exemplo Prophetarum [b] & Regum [c], capita eorum, more [d] Apoſtolorum & Moyſis [e] ungentes: quia omnis ſanctificatio conſtat in Spiritu Sancto: cujus virtus inviſibilis ſancto Chriſmati eſt permiſta: & hoc ritu ſolennem celebrent Ordinationem.

a Sup. d. 64. Ordinationes Epiſcoporum. Burc. l. 1. c. 15. Ivo, p. 5. c. 69. Anſ. l. 6. c. 53. Pann. l. 3. c. 12. Polyc. l. 2. tit. 6. b De Prophetis. 3. Reg. 19. c De Regibus. 1. Reg. 10. d al. Prophetarum exemplo Regum capita perungentium, eos more, &c. e De Moyſe. Exod. 29.

GRATIAN 2. Pars. „ TEmpus autem Conſecrationis, trium menſium ſpatio clauditur: ultra quod, niſi neceſſitate cogente, Epiſcoporum Conſecrationes poſt Electionem differri non licet. Unde legitur

II. In Calchedonensi Concilio, *cap.* 25. [an. 451. *in Bithynia.*]

Ultra tres menſes non differatur Epiſcoporum Ordinatio.

QUoniam [f] quidam Metropolitanorum, ſicut ad nos perlatum eſt, negligunt creditos ſibi greges, & differunt Ordinationes facere Epiſcoporum; placuit ſanctæ Synodo intra tres menſes fieri Ordinationes Epiſcoporum; niſi fortè inexcuſabilis neceſſitas coëgerit tempus Ordinationis [g] ampliùs protelari. Si autem quis α Epiſcoporum hæc non obſervaverit, ipſum debere Eccleſiaſticæ condemnationi ſubjacere; reditus verò ejuſdem viduatæ Eccleſiæ integros reſervari apud Oeconomum ejuſdem Eccleſiæ placuit.

f Polyc. l. 2. tit. 10. Burch. l. 1. c. 24. Anſel. l. 6. c. 40. Ivo, p. 4. c. 135. g τῆς ἀναβολῆς.

¶ Corr. Rom. α *Si autem quis.*] Sic etiam in priſca verſione. Græcè eſt: εἰ δὲ μὴ τοῦτο ποιήσει, ὑποκεῖσθαι αὐτὸν (al. αὐτῷ) ἐκκλησιαστικῷ ἐπιτιμίῳ: quæ alter Interpres vertit. *Quòd ſi hoc minimè fecerit; correptioni Eccleſiaſticæ ſubjacebit.* De Metropolitano enim loquitur.

GRATIAN. 3. Pars. „ CEterorum verò Ordinationes non niſi in temporibus certis, & diebus, maximè Sacerdotum, & Levitarum fieri debent; veſperâ videlicet ſabbati, vel mane diei Dominicæ continuato jejunio. Unde ſcribit

III. Zepherinus Papa ad Epiſcopos Ægypti, *Epiſt.* 2. [an. 198. *Româ in Ægyptum.*]

Ordinationes Presbyterorum, vel Levitarum quâ horâ fieri debeant.

ORdinationes [h] Presbyterorum, Levitarúmque, tempore congruo, multis coram aſtantibus, ſolenniter agite; & probabiles, ac doctos viros ad hoc opus provehite, ut de eorum ſocietate, & adjumento plurimùm gaudeatis.

h Polyc. l. 2. tit. 28. Anſel. l. 7. c. 43. Burch. l. 2. c. 3. Ivo, p. 6. c. 23. & 47.

IV. *Item* Leo I. Epiſcopus Dioſcoro Alexandrino Epiſcopo, *Epiſt.* 79. *c.* 1. [an. 445. *Româ in Ægyptum.*]

Presbyteri & Levitæ, quâ horâ ordinandi ſunt.

QUod à Patribus [i] noſtris propenſiore cura novimus eſſe ſervatum, à vobis quoque volumus cuſtodiri, ut non paſſim diebus omnibus Sacerdotalis, vel Levitica ordinatio celebretur; ſed poſt diem ſabbati ejus noctis, quæ luceſcit in prima ſabbati, exordia conſecrandi eligantur [k], in quibus his, qui conſecrandi ſunt, jejunis, & à jejunantibus ſacra benedictio conferatur. Quod ejuſdem obſervantiæ erit, ſi mane, ipſo Dominico die, continuato jejunio ſabbati, celebretur; à quo tempore præcedentis noctis initia non recedunt: quod [l] ad diem Reſurrectionis (ſicut etiam in Paſcha Domini declaratur) pertinere non dubium eſt.

i Polyc. ibid. Anſel. l. 7. c. 44. Ivo, p. 6. c. 71. k Exordia deligantur, hoc eſt, ſub lege Divini officii ſubſtituantur. orig. l quam. orig.

V. Idem eodem capite. [an. 445. *Romà in Ægyptum.*]

Quare die Dominico Sacerdotum Ordinationes celebrentur.

QUòd die [m] α Dominico Ordinationes Sacerdotum celebrentur, non tantùm ex conſuetudine, ſed etiam ex Apoſtolica novimus venire doctrina: Scriptura manifeſtante [n], quòd cùm Apoſtoli Paulum, & Barnabam ex præcepto Spiritûs Sancti ad Evangelium gentibus mitterent prædicandum, jejunantes, & orantes impoſuerunt eis manus: ut intelligamus, quanta & dantium, & accipientium devotione curandum ſit, ne tantæ benedictionis Sacramentum negligenter videatur impletum. Et ideò piè, & laudabiliter Apoſtolicis morem geſſeris inſtitutis, ſi hanc ordinandorum Sacerdotum formam per Eccleſias, quibus Dominus præeſſe te voluit, etiam ipſe ſervaveris; ut his, qui conſecrandi ſunt, numquam benedictio [o], niſi in die Dominicæ Reſurrectionis tribuatur; cui à veſpera ſabbati initium conſtat adſcribi; & tantis Divinarum diſpenſationum [p] myſteriis eſt conſecrata, ut quidquid eſt à Domino inſignius conſtitutum, in hujus diei dignitate ſit geſtum. In hac mundus ſumpſit exordium: in hac per Reſurrectionem Chriſti & mors interitum, & vita accepit initium. In hac, &c.

4. Pars. m Ivo, p. 6. c. 70. Pann. l. 3. c. 13. n Act. 13. o al. Benedictiones tribuantur. orig. p diſpoſitionum.

¶ Corr. Rom. α *Quòd die.*] Sumptum eſt Caput hoc ex eodem loco, unde & antecedens, mutato tamen verborum ordine, & nonnullis initio adjectis. In ipſa enim Epiſtola poſt ultima verba præcedentis capitis, ſequitur continenter: *Nam præter autoritatem conſuetudinis, quam ex Apoſtolica novimus venire doctrina: etiam ſacra Scriptura manifeſtat, quòd cùm Apoſtoli, & ſeqq.*

VI. *Item* in Ordine Romano, *c. de Gradibus Eccleſiæ.* [c. an. 800. *Romæ.*]

De eodem. Palea.

QUando [q], & ubi licitum fuerit, uſque ad Subdiaconatûs officium ordinantur Clerici: Diaconi verò, atque Presbyteri numquam [r] niſi in publica Ordinatione.

q Anſel. l. 7. c. 61. r al. non.

VII. *Item* Gelasius ad Epiſcopos per Lucaniam, *Epiſt.* 1. *c.* 13. [1] [an. 493. *Romà in Lucaniam.*]

De temporibus Ordinationis.

ORdinationes [s] [1] Presbyterorum, & Diaconorum, niſi certis temporibus, & diebus exerceri non debent; id eſt, quarti menſis jejunio, ſeptimi, & decimi: ſed & etiam Quadrageſimalis initii, ac medianæ [2] hebdomadæ, & ſabbati jejunio [3] circa veſperam noverint celebrandas: nec cujuslibet utilitatis cauſa [4], ſeu Presbyterum, ſeu Diaconum his præferre, qui ante ipſos fuerint ordinati.

1 Et Gregor. II. Epiſt. 3. 5. Pars. s Polyc. l. 2. tit. 28. Anſel. l. 7. c. 45. Ivo, p. 6. c. 74. Pann. l. 3. c. 25. 2 Mediana Quadrageſimæ die ſabbati jejunio. orig.

¶ Pith. [1] *Ordinationes.*] V. C. *Ordines.*
[2] *Mediana, &c.*] V. C. *mediana quadrageſima die Sabbati.*
[3] *Jejunio.*] al. *jejunii, & jejunia.*
[4] *Cauſâ.*] Abeſt in V. C.

QUIBUS TEMPORIBUS JEJUNIA SINT SERVANDA.

DISTINCTIO LXXVI.

QUibus temporibus Jejunia celebranda ſint, determinat ſcribens „ GRATIAN. 1. Pars.

I. Calixtus Papa Benedicto Epiſcopo, *Epiſt.* 1. [an. 222. *Romæ.*]

Quibus temporibus Jejunia celebrentur.

JEjunium [a], quod ter in anno apud nos celebrare didiciſtis, convenientius nunc per quatuor tempora fieri decernimus; ut ſicut annus per quatuor volvitur tempora, ſic & nos quaternum ſolenne agamus Jejunium per anni quatuor tempora.

a Polyc. l. 3. tit. 27. Ivo, p. 4. c. 27. Pann. l. 2. c. 175.

II. *Item* ex Concilio Moguntino I. c. 34. ſed ibi fuſiùs, hic ſummatim. [an. 813. *in Germania.*]

De eodem.

COnſtituimus [b], ut quatuor tempora anni ab omnibus communi [c] Jejunio obſerventur: id eſt, in menſe Martio, hebdomadâ primâ; in Junio, ſecundâ; in Septembri, tertiâ; in Decembri, quartâ [1].

b Capitul. 5. c. 86. Burch. l. 13. c. 2. Ivo, p. 4. c. 29. Pann. l. 2. c. 180. c al. cum.

¶ Corr. Rom. Autor Micrologi 24. & 25. de hoc ipſo Moguntini Concilii Canone diſputans, apertè ait hoc ex ignoratione traditionis Eccleſiaſticæ fuiſſe profectum. Unde Leo Papa ait, *Hujus obſervationis, &c.* quod refertur infrà *ead. diſt. c.* 6. Et ne quis occaſione horum Conciliorum Germanicorum deciperetur, Gregorius VII. (quod in eodem Micrologo narratur) veterem Romanæ Eccleſiæ conſuetudinem renovavit. De qua re in Concilio Claremontenſi Urbani II. *can.* 1. ſic ſtatuitur. *Primum Jejunium quatuor temporum ſemper fiet primâ hebdomadâ Quadrageſimæ; ſecundum in hebdomada Pentecoſtes abſque genuum flexione, cum Alleluia, & Gloria in excelſis Deo, & ceſtibus ſolennibus fiet; tertium plenâ hebdomadâ ante Æquinoctium Autumnale: quartum plenâ hebdomadâ ante Natale Domini, vigiliâ ejuſdem acceptâ.* Et idem repetitur in altero Concilio Placentiæ poſteà habito, quod eſt in Bibliotheca Vaticana, & citatur infrà *eâd. c. ſtatuimus.*

¶ Pith. [1]. *Quartâ.*] Addit V. C. *hebdomadâ quæ fuerit plena ante vigiliam Natalis Domini, ſicut eſt in Romana Eccleſia.*

III. *Item* ex Concilio Salegunſtæ habito, *c.* 2. [an. 1022. *in Germania.*]

De eodem.

DE Jejunio [d] autem incerto quatuor temporum hanc certitudinem ſtatuimus, ut ſi Kalendæ Martiæ in quarta feria, ſive anteà evenerint, eâdem hebdomadâ Jejunium [2] celebretur. §. 1. Si autem Kalendæ Martiæ in quintam feriam, aut ſextam, aut ſabbatum diſtenduntur; in ſequentem hebdomadam Jejunium differatur. Simili quoque modo, ſi Kalendæ Junii in quarta feria, aut anteà evenerint; in ſubſequenti hebdomada Jejunium celebretur: & ſi in quinta, aut ſexta feria, aut ſabbato contigerint; Jejunium in tertiam hebdomadam reſervetur. §. 2. Et hoc ſciendum eſt, quòd ſi quando Jejunium menſis Junii in vigilia Pentecoſtes ſecundùm prædictam regulam evenerit; non ibi celebrandum erit, ſed in ipſa hebdomada ſolenni Pentecoſtes; [quia vigilia α ſimul, & Jejunium celebrari non debent:] & tunc propter ſolennitatem Spiritûs Sancti, Diaconi dalmaticis induantur, & Alleluia cantetur, & flectamus genua non dicatur.

d Burch. in fine. Ivo, p. 4. c. 33. Pann. l. 2. c. 181.

§. 3. Eodem modo de Septembris Jejunio conſtitutum eſt, ut ſi Kalendæ Septembris in quarta feria evenerint, aut anteà; Jejunium in tertia hebdomada celebretur: & ſi in quinta, aut ſexta, aut ſabbato contigerint; in quarta hebdomada jejunandum erit. §. 4. In Decembri verò illud obſervandum erit, ut proximo ſabbato ante vigiliam Natalis Domini celebretur Jejunium; quia ſi vigilia in ſabbato evenerit, ſimul vigiliam, & Jejunium celebrare non convenit.

¶ Corr. Rom. α *Quia vigilia.*] Hæc uſque ad verbum *debent*, non ſunt in ipſo Concilio impreſſo ex Burchardo: eadem verò ſententia reperitur in fine capitis.

¶ Pith. [2] *Jejunium.*] Abeſt in V. C.

IV. *Contrà* Urbanus II. in Concilio Placentino, *c.* 15. [an. 1095. *in Longobardia.*]

De eodem.

STatuimus [e] etiam, ut Jejunia quatuor temporum hoc ordine celebrentur: primum in initio Quadrageſimæ: ſecundum in hebdomada Pentecoſtes: tertium verò in Septembri: quartum in Decembri more ſolito fiat.

e Polyc. l. 3. tit. 25.

V. *Item* Leo Papa I. Sermone 1. de Jejunio Pentecoſtes. [c. an. 442. *Romæ.*]

De eodem.

IGitur [f] poſt ſanctæ lætitiæ dies, quos in honorem Domini à mortuis reſurgentis, ac deinde in Cælos aſcendentis exigimus, póſtque acceptum Sancti Spiritûs donum, ſalubriter & neceſſariè conſuetudo eſt ordinata Jejunii, ut ſi quid fortè inter ipſa feſtivitatum gaudia negligens libertas, & licentia inordinata præſumpſit, hoc religioſæ abſtinentiæ cenſura caſtiget.

f Polyc. ibid.

VI. Idem Sermone 8. de Jejunio decimi Menſis. [c. an. 449. *Romæ.*]

De eodem.

HUjus [g] obſervantiæ utilitas, Dilectiſſimi, in Eccleſiaſticis præcipuè eſt conſtituta Jejuniis: quæ ex doctrina S. Spiritûs ita per totius anni circulum diſtributa ſunt, ut lex abſtinentiæ omnibus ſit adſcripta temporibus. Siquidem Jejunium Vernum in Quadrageſima, Æſtivum in Pentecoſte, Autumnale in menſe ſeptimo, Hyemale autem in hoc, qui eſt decimus, celebramus; intelligentes Divinis nihil vacuum eſſe præceptis, & verbo Dei ad eruditionem noſtram omnia elementa ſervire, dum per ipſius mundi cardines, quaſi per quatuor Evangelia inceſſabili tuba diſcimus, quod & prædicemus, & agamus.

g Polyc. ibid.

GRATIAN. 2. Pars. „ PRimum verò menſem, quartum, ſeptimum, & decimum, non Hebræorum ratione, ſed noſtrâ debemus accipere. Primus enim menſis apud illos eſt Aprilis, quartus Julius, ſeptimus October, decimus Januarius. In quibus, & præterea in quinto menſe, qui eſt Auguſtus, quæ fuerit eis cauſa Jejunii exponit, dicens

VII. Hieronymus in Commentariis *ad c.* 8. Zachariæ. [an. 408. *in Palæſtina.*]

Quare in ſupraſcriptis menſibus Jejunia lex imperavit.

JEjunium [h] quarti, & Jejunium quinti, & Jejunium ſeptimi, & Jejunium decimi (ἀπὸ κοινοῦ enim ſubauditur menſis) domui Judæ, & Jeruſalem in dies feſtos vertetur & gaudium: veritatem tantùm Deus quærit, & pacem. In hoc loco, noſtrorum multi multa dixerunt, & inter ſe diſſonantia. *& paucis interjectis.* §. 1. Cogimur igitur ad Hebræos recurrere, & ſcientiæ veritatem de fonte magis, quàm de rivulis quærere, *& paulò pòſt.* §. 2. Jejunium quarti menſis, qui apud Latinos vocatur Julius, die ſeptima, & decima ejuſdem menſis illud arbitrantur, quando deſcendens Moyſes [i] de monte Sina tabulas Legis abjecit atque confregit, & juxta Jeremiam [k] muri primùm rupti ſunt civitatis. In quinto menſe, qui apud Latinos appellatur Auguſtus, cùm propter Exploratores Terræ ſanctæ ſeditio orta eſſet in populo, juſſi ſunt montem non aſcendere; ſed per quadraginta annos [l] longis à Terra ſancta [m] circumire diſpendiis, ut exceptis duobus, Chaleb, & Joſuë, omnes in ſolitudine caderent. In hoc menſe & à Nabuchodonoſor [n], & mutla poſt ſecula à Tito & Veſpaſiano templum Hieroſolymis incenſum eſt, atque deſtructum: capta urbs Bethel, ad quam multa millia confugerant Judæorum: aratum templum in ignominiam gentis oppreſſæ à Tito Annio Rufo. In ſeptimo verò, qui apud nos appellatur October, ſicut ſuprà diximus, occiſus eſt Godolias, & Judæ tribus, ac Hieruſalem reliquiæ diſſipatæ. Legamus Hieremiam [o], Menſe decimo (qui apud nos Januarius dicitur, eò quòd janua anni ſit, atque principium) Ezechiel [p] in captivitate poſitus audivit, & cunctus populus captivorum, quinto menſe templum eſſe ſubverſum: quod pleniſſimè in eodem Propheta cognoſcimus. Hoc eſt igitur omne quod dicitur, Dies planctûs, & jejuniorum, quos hactenus habuiſtis in luctum, ſciatis vobis (quia cogitavi, ut benefaciam Hieruſalem, & domui Juda) in lætitiam, & gaudium, & ſolennitates eſſe vertendos; ita dumtaxat, ſi veritatem diligatis, & pacem. Juxta anagogem, quia tunc jejunamus, quando ſponſus aufertur à nobis, & non meremur ejus habere præſentiam; cùm reverſus fuerit Dominus ad nos, & cogitaverit, ut benefaciat nobis; omnis triſtitia [q] vertetur in gaudium, & fames priſtina ſermonis Dei, præſentiâ doctrinarum ejus, & cæleſtis panis ſaturitate penſabitur.

h Polyc. ibid. i Exod. 32. k Jerem. 52. l Num. 14. m ad Terram ſanctam. orig. n 4. Reg. 25. Jer. 39. & 41. o Jer. 52. p Ezech. 33. q Joan. 16.

NOn autem videntur Jejunia quarti Menſis poſſe celebrari ante diem Pentecòſtes. A die enim Dominicæ Reſurrectionis uſque in diem Pentecoſtes non indicuntur obſervanda Jejunia. Unde „ GRATIAN. 3. Pars.

VIII. Ambrosius in ejuſdem diei Serm. 61. qui ſic incipit. [c. an. 380. *Mediolani.*]

De eodem.

SCire debet α Sanctitas veſtra. Per hos quinquaginta dies nobis eſt jugis, & continuata feſtivitas: ita ut hoc omni tempore neque ad obſervandum indicamus Jejunia, neque ad exorandum Deum genibus ſuccedamus [r]. *& infrà.* §. 1. Inſtar ergo Dominicæ, tota quinquaginta dierum curricula celebrantur, & omnes iſti dies, velut Dominici deputantur. Reſurrectio enim Dominica eſt. Nam in Dominica reſurgens Salvator reverſus ad homines eſt, & poſt Reſurrectionem totâ Quinquageſimâ cum hominibus commoratus eſt. Æqualis ergo eorum neceſſarium ut eſſet feſtivitas, quorum æqualis eſſet & ſanctitas [s]. Sic enim diſpoſuit Dominus, ut ſicut ejus paſſione in Quadrageſimæ Jejuniis contriſtaremur: ita ejus Reſurrectione in Quinquageſimæ feriis lætaremur. Non igitur jejunamus in Quinquageſima, quia in his diebus nobiſcum Dominus commoratur. *Item in Apologia David* [t]. Hunc numerum (quinquageſimum videlicet) læti celebramus poſt Domini Paſſionem, remiſſo culpæ totius debito, chirographo [u] quoque evacuato, ab omni nexu liberi, & ſuſcipimus advenientem in nos gratiam Spiritûs Sancti: die Pentecoſtes vacante Jejunio laus dicitur Deo, Alleluia cantatur.

r ſuccidamus. orig. & aliquot Gratiani exemplaria vetuſta, & recentes editiones. s ſic quantitas. orig. t C. 8. u Coloſſ. 2.

¶ Corr. Rom. α *Scire debet.*] In multis manuſcriptis exemplaribus à *c. Jejunium*, uſque ad *c. poſt Paſcha*, in aliquot etiam uſque ad ultimum, nulla eſt diſtinctio capitum. Tamquam enim unico contextu continentur multæ autoritates à Gratiano citatæ: Ideò verba iſta, *ſcire debet Sanctitas veſtra*, cohærent cum extremis verbis Gratiani ad finem præcedentis capitis, atque ita legendum, *Unde Ambroſius in ejuſdem diei Sermone* 61. *qui incipit*, *Scire debet Sanctitas veſtra*, ac deinde ſubjungendum, *Per hos quinquaginta*, *&c.* Suo enim modo aptavit hunc locum Gratianus. Nam apud B. Ambroſium paulò aliter habetur.

NEceſſariò ergo Eccleſia conſtituit, ut poſt diem Pentecoſtes Jejunia celebrentur. Sed quòd in illis quinquaginta diebus jejunandum eſſe negatur, ex obſervantiæ neceſſitate intelligitur. Unde „ GRATIAN.

IX. Idem Ambrosius in ejuſdem diei Serm. 60. qui ſic incipit. [c. an. 399. *Mediolani.*]

De eodem.

NOſſe credo α vos Fratres. Non minore lætitiâ celebramus diem Pentecoſtes, quàm ſanctum Paſcha curavimus. Tunc enim, ſicut modò fecimus, jejunavimus ſabbato, vigilias celebravimus: orationibus pernoctantes [x] inſtitimus; unde neceſſe eſt, ſimilem obſervantiam ſimilis lætitia ſubſequatur [y].

x pernoctanter. orig. y ſimilis obſervantia ſimilem lætitiam ſubſequatur. orig.

¶ Corr. Rom. α *Noſſe credo.*] Idem evenit in hoc Capite, quod in ſuperiore eveniſſe notatum eſt. Cohæret enim cum ſuperioribus, primâ ſermonis periodo quaſi in ſummam redactâ.

OBſervantia verò ſimilis dicitur quoad factum, non quoad neceſſitatem. Unde „ GRATIAN.